

Ketouvim (hagiographes) - Ecclésiaste

Chapter 3

- 3,1 לכל, זמן; ועת לכל-חפץ, תחת השמים. {פ}
- 3,3 עת להרוג ועת לרפוא, עת לפרוץ ועת לבנות.
- 3,4 עת לבכות ועת לשחוק, עת ספוד ועת רקוד.
- 3,5 עת להשליך אבנים, ועת כנוס אבנים; עת לחבוק, ועת לרחק מחבוק.
- 3,6 עת לבקש ועת לאבד, עת לשמור ועת להשליך.
- 3,7 עת לקרוע ועת לתפור, עת להטות ועת לדבר.
- 3,8 עת לאהב ועת לשנא, עת מלחמה ועת שלום. {פ}
- 3,9 מה-יתרון, העושה, באשר, הוא עמל.
- 3,10 באיתי את-העביו, אשר נתן אלהים לבני האדם--לענות בו.
- 3,11 את-הכל עשה, יפה בעתו; גם את-העלם, נתן בלבם--מבלי אשר לא-ימצא האדם את-המעשה אשר-עשה האלהים, מראש ועד-סוף.
- 3,12 ידעתי, כי אין טוב בם--כי אם-לשמוח, ולעשות טוב בתייו.
- 3,13 וגם כל-האדם שיאכל ושתה, ורצה טוב בכל-עמלו--מתת אלהים, היא.
- 3,14 ידעתי, כי כל-אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם--עליו אין להוסיף, וממנו אין לגרע; והאלהים עשה, שיראו מלפניו.
- 3,15 מה-שקיה כבר הוא, ואשר להיות כבר היה; והאלהים, יבקש את-גרדף.
- 3,16 ועוד באיתי, תחת השמש: מקום המשפט שמה הרשע, ומקום הצדק שמה הרשע.
- 3,17 אמרתי אני, בלבי--את-הצדיק ואת-הרשע, ישפט האלהים: כי-עת לכל-חפץ, ועל כל-המעשה שם.
- 3,18 אמרתי אני, בלבי--על-דברת בני האדם, לבכרם האלהים; ולראות, שהם-בהמה המה להם.
- 3,19 כי מקרה בני-האדם ומקרה הבהמה, ומקרה אדם להם--כמות זה כן מות זה, ורוח אדם לכל; ומותר האדם מן-הבהמה אין, כי הכל הבל.
- 3,20 הכל הולך, אל-מקום אדם; הכל היה מן-העפר, והכל שב אל-העפר.
- 3,21 מי יודע, רוח בני האדם--העלה היא, למעלה; ורוח, הבהמה--היכדת היא, למטה לארץ.
- 3,22 וראיתי, כי אין טוב מאשר ישמח האדם במעשיו--כי-הוא, חלקו: כי מי יביאנו לראות, במה שיהיה אחריו.
- 3,2 עת ללדת, ועת למות; עת לטעת, ועת לעקור וטוע.